

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Magni Servi Dei P. Julii Mancinelli Societatis Jesu

Cellesi, Jacopo

Oeniponti, 1677

X. Visiones Sanctorum ac Beatorum nostræ Societatis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42734

est ille singula fideliter, & omnes in momento perfectæ redonavit sanitati.

CAPUT X.

Visiones Sanctorum ac Beatorum nostræ Societatis.

Iudicavi examussim, & ritè fieri, si tantisper affectui meo, & Patris Julij rationibus parerem, quas erga nostros præ aliis sanctis, ac beatis in paradiso habet, in assignando peculiari quodam capite, in quo eorum prosequeretur visiones, cum ille esset Novitius in societate, recens obierat Sanctus Fundator, & non dum electus ei successor. Vnde societas in principio non poterat in catalogo Ecclesiæ habere sanctos, & beatos, quamvis non paucos, uti ex variis constabat revelationibus, haberet scriptos in libro vitæ. Antequam tamen Pater Julius deponeret tabernaculum hujus vitæ mortalis, vidit primum omnium in Catalogo Beatorum Patrem Ignatium, cognitum sibi adhuc sæculari, & semel duntaxat Romæ in Æde Sancti Jacobi Hispanorum visum, ubi habitâ concione vidit illum magna populi, & nobilium frequentiam circumdatum, & interroganti quis esset, responsum fuit, esse Patrem Societatis Jesu, qui haberetur pro sancto. Nec aliàs excepto hoc unico casu, illum unquam vidit, & hoc fuit quatuor annis antè, quàm fieret religiosus. Nihilominus post mortem, sicut propè diem dicemus, visus est ipsi quinquies vel sexies: & in primis quidem 28. Junij anno 1602. dum Pater Julius post gravem exantlatum morbum recuperabat vires in villa nostri Collegij Neapolitani, Sancti Sossij dictâ, & ab omni alia occupatione vacabat externâ, liberè intentus divinis cum Deo agebat, laborans falsis delationum querelis, quibus servi

Societas in principio nova non potuit habere sanctos canonizatos.

P. Julius vidit in visis S. Patrem Ignatium.

Post mortem quinquies vel sexies ipsi visus S. P. N.

Nolebat se
excusare
P. Julius.

fervi Dei magis solent esse obnoxii, quàm communes qui-
libet homines. Superior quidam plus æquo credulus eum
gnaviter peccabat; nolebat humilis sui contemptor quic-
quam afferre excusando sibi, & asserendæ innocentia, pro-
ut facili negotio poterat, & identidem ipsi sensus dictabat,
sed hæc ipsa illi repugnantia augebat mentis prælia; cum
denique nocte quadam jacens in lectulo inter has ipsas
permolestas animi cogitationes, vidit repente totum, quod
erat ante conclave suum, illuminari ambulacrum, & de-
nique ipsum quoque suum cubiculum non sine magno
suo metu illustrari splendore. In hac luce aderat Sanctus
Pater Ignatius vultu simillimus illi, quæ statim post obi-
tum expressa est, imagini, verum totus spirans lætitiâ, &
gaudium ex paradiso. Accessit ad lectum blandè illum
consolatus, illa dulcedine totam absterfit animæ amari-
tiam, serenavit mentem, cordi pristinam restituit pacem.
Post hæc illi præcepit, haberet semper in veneratione diem
illum memoriâ suæ conversionis candidum, cum & ipse
sibi infirmo Apostolorum Princeps Sanctus apparuit Pe-
trus. Hoc dicto videri desit.

S. P. Igna-
tius appa-
rens omnè
absterfit
amaritiam.

Anno eodem, eodémque loco, sed non eodem die
verum penultimo Julij præcedente diem obitus in terris,
quo renatus est in cælo, habuit pientissimam ab hoc ipso
sancto visionem, septem annis ante, quàm in Beatorum ab
Ecclesia referretur numerum, ipsique revelatum fuit, venerationi
futurum tanquam magnum Sanctum. Vidit in
Ecclesia conciones de eo fieri in laudem ipsius. Vidit hon-
oratum conservari, exponi, coli sacras ejus reliquias, vidit,
cum à Cardinalibus eum in finem congregatis ageretur de
eo in numerum Sanctorum referendo, unum eorum oppi-
dò potenter se opponere, & decisionem remorari; Id to-
tum ille vidit in Spiritu anticipato, scripsitque quod postea
omnes

Vidit,
quàm cele-
brandus ef-
fet in Ec-
clesia Dei
S. Ignatius.

Sub Gene-
rali S. Fran-
cisco Bor-
gia.

P Genera-
lis ei præ-
cepit, ut
hanc vi-
sionem
scriberet.

S. Ignatius
liberavit
ipsum u-
troque ma-
lo.

Revelavit
ipfi cogen-
dam Con-
gregatio-
nem gene-
ralem,

petraturus reperit sepulturam jam apertam, & fiebant præparaciones debitæ ad translationem sacrorum ossium, quæ illo adhuc die circa 22. horam usque in serum noctis secuta est, Generali Sancto Francisco Borgia. Interfuere omnes Societatis Patres, quot quot erant Romæ, omnes de seminario Romano, alumni omnes Collegii Germanici, magnus item numerus nobilium juvenum è scholis nostris, omnes faces accensas manibus gestantes. Nolebat Pater Julius hanc tam veram visionem nec credere, nec scribere, verùm Pater Generalis ex professo ei præcepit, ut eam scriberet in testimonium veritatis.

Etiam aliàs Pater Julius se monstravit difficilem ex modestia ad credendum fuisse se visitatum à Sancto Patre Ignatio pridie sui festi jam inter beatos relato à summo Pontifice Paulo V. Decumbibat ille lecto, defluxione, & febri graviter laborans, nihilominus pro veneratione, quam illi deferebat, etsi multa cum difficultate recitabat in honorem ipsius officium divinum, & expertus est majorem in eo facilitatem, quàm cum esset sanus, & valens: deprehendit pulcherrimos sensus in recitandis psalmis, de modis, quibus Deus honorat sanctos suos; ipsi expressè revelatum fuit, convaliturum, tametsi illam gratiam non petierit; ad illam impertiendam venit Sanctus Pater illà præditus luce ad lectum, & perfectè eum utroque à malo liberavit. Dicebat ille, hoc non ita se habere, cum tanto, qualis ipse esset, peccatore; sed nec esse posse. Verùm Sanctus illi Pater affirmavit ita esse, atque ita ex vero fuit. Sæpiùs Sanctus illi Pater apparuit de die conspicuus ad eum in afflictionibus suis consolandum, ad erigendum eum in periculis, sæpiùs ad præmonendū eum de persecutionibus Societati imminetibus, revolavit ipfi cogenam congregationem Generalem multò ante, quàm succederet. Alias semel illi aspectabilis fuit sanctus calendis Augusti anno 1610. & ipse signi-

significavit nonnulla in bonum Principis de Stigliano, qui identidem benè merebatur de Societate, & tunc solenniſſimum feſtinabat apparatus in noſtro Neapolitano templo die feſtivam Sancti Fundatoris lucem præcedente. Pater Julius dedit ad intelligendum, quantum opus eſſet illi Principi per Patrem Negronem familiarem ipſius, & per Patrem Congregationis nobilium præſidem, cui congregationi ſubinde ille Princeps ſolebat intereſſe. Nec multum temporis interceſſit, cùm illa revelatio vera fuit, & opere completa.

Quamvis Pater Franciſcus Borgia necdum eſſet inter beatos à ſancta ſede declaratus, nihilominus propter ſanctimoniam vitæ, qui eum cognoverant, habebatur pro tali, & in neceſſitatibus pro tali invocabatur. Inter hos tales erat Pater Julius, qui frequenter ei ſe commendabat, probè gnarus, quanti eſſet apud Deum meriti ejus interceſſio; Et beatus, qui in vivis eum amaverat, & magni fecerat, & poſt mortem eum perrexit amare, & in apparitionibus, quas hic retulimus de Sancto Ignatio, quaſi ſemper, & ipſe cum illo comparuit. Verùm ad particularia descendendo 9. Decembris anno 1605. cùm Pater Julius in gravi verſaretur animi periculo, circa 23. horam ad ejus opem magno cum fervore recurrit, & ſtatim liber evaſit; id cùm advertit, conſeſtim reverſus eſt ad orandum, & gratias agendas de beneficio. Quo facto ſtatim eum ad latus conſpicuum habuit, illumque vidit oculis corporeis, & accepit ab eo certam quandam ſuavitatem, qua is fruebatur in cælo, per quam illi mirum in modum illustravit mentem, còr dulcedine replevit, & ipſi in ordinem redegit affectiones & hoc ipſi per complures duravit dies. Alias 16. Septembris anno 1609. noctu cùm orationi vacaret, apparuit ipſi Beatus Franciſcus Borgia, & illum docuit ferventer eam, & frequenter facere. Dixit ipſi; ut peteret à Chriſto Domino

P. Julius S.
Franciſco
Borgia
commen-
dabat ſe,
licet nec-
dum bea-
tificato.

Vidit B.
Franc Borge-
giam oculis
corporeis.

Quid pe-
tendum à
Chriſto?

Rr 2

noſtro,

nostro, ut se amaret illo amore, quo amaret Sanctissimam Matrem suam, & vicissim, ut posset amare ipsum, sicut amaret eum ipsamet Virgo Mater. Et cum secundum instructionem procederet, expertus est sapius affectum plane singularem. Paucis videbatur Pater Julius habere cum Beato Francisco illam filialem confidentiam in cælo, quam habuit cum ipso, cum esset in terris, quo ipso tempore ipsi subinde res admiratione dignæ occurrerunt; unam hic dabo, quæ videatur prope propius ad visiones accedere. Semel cum non parum inquietus esset Pater Julius propter negotium, quod officium magistri novitiorum urgebat, adiit magna cum sollicitudine Patrem Borgiam Generalem, verum reperit illum ita occupatum, ut non potuerit illum audire, potuit autem illum videre, & pariter ab illo videri. Et ista visio fuit ipsi loco mutui colloquii ad modum Angelorum absque vocum strepitu, viderunt unus alterum, & alter alterius propositiones, & responsiones percepit, ut Pater Julius multo instructior, ac tranquillior redierit, quam si sanctus cum eo fuisset.

Visio mu-
tua sine
congressu.

Visionibus eorum duorum Sanctorum, & generalium, addam alias quorundam aliorum patrum, qui licet non fuerint declarati beati, fuerunt tamen apud nos in conceptu magnorum Dei servorum, & forsitan non ingratum fuerit aliquid de ipsis audire, qui nullam eorum habent notitiam. Pater Cornelius Vishauvæus Belga à Sancto Ignatio in societatem susceptus fuit primus, qui Romæ certa aliquâ formâ, & methodo non usque adeò, uti hodie est, perfectâ ac stabilita novitios regeret. Erat homo jucundus, simplex, devotus, & passim opinione virgo. Clauisit dies suos Laureti; Pater Julius, qui illinc longè aberat, vidit illâ ipsâ horâ, quâ obierat, in spiritu in illa sancta æde concionem fieri de ejus laudibus, & ille vidit illo ipso tempore in sacello Sanctissimi Sacramenti præberi multis personis

Cornelii
Vishauvæi
memoria
in Benedi-
ctione.

sonis sacram Synaxin, & loco hostiarum porrigi illis rosas, & alios miræ fragrantæ flosculos, ex qua visione intellexit patrem illum diem obiisse supremum, sicut postea reïpsa compertum fuit, fuisse illam ipsam horam, quâ contigerat visio, & de qua fit mentio in florido illo libello, cui titulus Rosæ cælestes itineribus æternitatis aspersæ, Dilingæ impresso anno 1654. Pater Joannes Baptista Peruschus nobilis Romanus Episcopi civitatis civitatensis nepos etiam ipse tempore Sancti Fundatoris fuit in societatem receptus jam Sacerdos; erat homo internus, & sanctæ conversationis, gubernavit provincialis provinciam Venetam, obiit quasi octogenarius in Domo professa Romæ 18. Decemb. anno 1598. Erat absens in alio Collegio Pater Julius, & illo ipso tempore habuit longam de eo visionem, de quæ ejus multis meritis ipsi revelatis. Vidit illum inter multos Patres Societatis, de cujus progressibus in illa extasi multa præsensit. Hunc ipsum Patrem vidit in superiore revelatione de meritis Sancti Ignatii stantem sub porta cujusdem templi. Erat Pater Julius unà cum aliis Patribus ad focum calefaciens se se; dixit illis; timeo, ne Pater Peruschus obierit, nolendo ex modestia aperire revelationem; verum post triduum suffragia Romam allata prædictionem detexerunt.

P. Joannes
Baptista
Peruschus.

Habuit de
eo longam
visionem;

Prædictio-
nem firma-
vit even-
tus.

Eodem modo cùm esset valde longinquus, vidit animam in cælo Patris Vincentij Bruni, ejus glotiam inter multos Patres, qui cum ipso erant in eadem mensa convictus Agnelli, mors autem ejus contigit 13. Augusti anno 1594. Romæ fuit iste Pater Connovitius nostri Patris Julij, homo pientissimus, sicut apparet ex meditationibus, quas vulgavit, de vita & morte Jesu Christi; vir insigni humilitate, patientia, & contemptu sui ipsius; qui licet vicies bis sanguinem sputaverit ex vena pectoris rupta, nihilominus, nihil prorsus à laboribus assiduis in obsequio divino re-

Vincentius
Brunus.

Laudes
Bruni.

P. Sebastia-
nus Romer.

Sanctus Pa-
ter mul-
tum illum
amavit.

P. Matthæus
Riccius.

Obiit Pec-
chini, appa-
ruit P. Julio
Neapoli.

misit. Fuit Rector Collegii Lauretani & Romani loquendi parcissimus, nec unquam exibat domo, nisi ægerrime, & in casu summæ necessitatis. Obiit Romæ 13. Octob. anno 1554. Pater Sebastianus Romer Castiliensis ad societatem susceptus ab ipso Patre sancto decennio quasi ante, quam moreretur. In religione fuit adhibitus ad varias gubernationes, verum illustrior in eo fuit charitas & humilitas, propter quas valde eum amavit Sanctus Pater, & illi frequentes & publicas dedit occasiones in iis se se exercendi. Apparuit ille Patri Julio post mortem suo subdito, & pœnitenti carissimo, dum erat in vivis, manifestans illi suam quietem & gloriam, qua fruebatur in cælo. Et quoniam iste Pater vivens solitus erat dicere, nostros homines in vita non habere aliam quietem, quàm cum ægri decumbunt in lecto, & nec sibi hanc quidem quietis partem esse concessam à Deo, propter apostema in pectore, quod ipsi etiam decubitum reddebat inquietissimum, intellexit Pater Julius, Deum ipsi in altera vita singularem quietis assem reservasse inter beatos.

Pater Matthæus Riccius homo tantæ virtutis & famæ, de quo diximus libro primo, cujus illustria facta & res gestæ ab insigni rerum nostrarum scriptore prodierunt, habet & ipse à Patre Julio amico, & cognato suo nobile testimonium & in vita & post mortem. Dicit enim eum egisse vitam innocentem, puram, humilem, verecundam jam inde à teneris annis usque ad obitum, post quem asserit eum, posse numerari inter beatos societatis. Obiit Pecchini in civitate Sinarum regia. Tunc temporis erat Pater Julius Neapoli toto orbe remotus. Apparuit autem ipsi in visione admodum clara Pater Matthæus, & stabili, per multos continuos dies, ad eum modum, ut nihil de eo cogitans, nec ob longinquitatem locorum quicquam de eo memorans, illum tamen clarè ante se videret. Nuntiavit ipsi tuam mortem,

mortem, simul & laborum suorum præmium longè maximum, simul & Patris Julij Piani civis sui indicavit mortem, qui & ipse plurimos per annos summa cum laude sterile illud desertum impigrè excoluerat.

Nuntians
ei mortem
suam &
præmium.

Habuit quoque revelationem de morte, & beata vita insignis viri Patris Bernardi Calnagi, cujus virtus cum sit notissima, & plena prodigiorum, ejus quoque vita versatur in manibus omnium. Hic nihil aliud addam, nisi simplicem attestationem ab homine à Deo illuminato, qualis fuit Pater Julius. Denique ipsi revelata mors fuit, & gloria Patris Joannis Baptistæ de Alexandris nobilis Augustæ civitatis perusini, cujus admirabilem conversionem, sanctam vitam ac mortem, si ego hic paucis referam ipsius Patris Julij verbis, non putandus sum saltare extra propositi rhombum, vel certè lectorem minimè pœnitebit audivisse, & cognovisse, quod ipsi libèret factitare. Erat igitur Joannes Baptista annorum Circiter 21. quando ei unicus suus major natu frater à quodam nobili fuit occisus. Sanguis, ætas, alique spiritus ipsum ad vindictam extimulabant, ut diu noctûque cum ejusmodi professionis hominibus discursaret armatus in indagine inimici. Mater pientissima matrona, & assidua in templo nostro in frequentandis Sacramentis illum Deo identidem & per se, & per Patres nostros commendabat; quoties domo maximè noctu prodibat, comitabatur eum usque ad januam cum precibus & lachrymis rogans Deum, ut eum ab illa expeditione abstraheret, cum verò nihil proficeret, benedicebat illi & plangebatur. Dudum satur juvenis fæmineæ pietatis, quæ ipsi paulatim videbatur importunior, nihili Matrem & sorores faciebat, quæ identidem antiquam succentabant cantilenam. Hoc magis ipsæ aggerabant orationes, & eleëmofynas permovendo Deo, & matri ejus sanctissimæ, quando quidem in filio & in fratre frustra omnia erant. Denique post

Bernardus
Calnagus,

Joan Baptistæ
de Alexan-
driis.

Ejus fra-
ter occidi-
tur.

Vindictæ
studium,

Mater &
sorores
orant, &
plangunt.

Nec con-
cio nec
privata
monita il-
lum per-
cellunt.

Ignoscen-
tia notabi-
lis.

Itum in
mutuas
lacrimas.

Ipsè ingre-
ditur in
societatem.

post tot repulsas, cum novus quidam insignis Ecclesiastes in templo nostro verba faceret, impetratum est ab eò, ut eò se conferret ad audiendum eum, illique in super loqueretur, & cum Patre Rectore Collegii, à quibus, licet modico cum fructu, vehementer fuit impulsus ad ignoscenciam, & confessionem peccatorum. Verum Deus, qui istam animam tantopere anhelabat, quanto illa ipsum fugiebat, ex sua divina providentia permisit, ut in platea, quam vocant magnam, in quæsitum suum inimicum incideret; erat ille inermis & nec tempus nec locum habebat effugiendi, unde ad ea unica arma confugit, quæ ipsi illo in articulo poterant esse peropportuna; procidens in genua dixit: *ego ego malè feci occidendo fratrem tuum, agnosco errorem, per amorem Dei rogo te, ignosce.* Ad ea verba pendeat animi Joannes Baptista, rogans & ipse Deum, suggereret sibi, quid statuere eum eo in articulo oporteret. Fuit autem ita prompta, ita potens inspiratio divina, sic clara mentis illustratio, ut absq; ulteriori mora ipsum manu apprehenderet, & solo elevarer, arctòque ipsum complexu tenerè oscularetur, ac diceret: *ex amore Dei ignosco tibi, ac recipio te in locum illius germani fratris, quem è medio sustulisti.* Fuere copiosissimæ mutux lachrymæ præ gaudio profusæ, magna omnium præsentium admiratio summum omnium circumstantium, & totius civitatis gaudium, & vel maximè charæ ejus Matris & sororum jubilus, quæ magno suo sumptu illam ipsi à Deo gratiam impetraverant. Nec multum temporis intercessit, cum matris & sororum lachrymas suspiria abundè pensavit; vocatus enim ad nostram societatem annos natus 22. illam est ingressus, facultatibus suis omnibus, ex æquo inter ipsas distributis, licet & ipsæ ad exemplum fratris & filii omnes tres religiosas se fecerint omnibus suis bonis nostro Collegio relictis excepta necessaria ipsis dote. Imo donatis Collegio mulis & molendino, cum mulio propter uxorem

uxorem religiosum se facere non posset, voluit ultrò tota sua vita societati servire, quod non minùs fidelissimè re ipsa præstitit, quàm verbis adpromiserat. vixit Pater Joannes Baptista in societate annis triginta, studuit Philosophiæ & Theologiæ, excelluit in educanda juventute, confessorius indefessus convictorum, seminarii & in Collegio Romano, juvit plurimùm pauperes discipulos bonæ indolis eleemosynis, ut traducere decenter sua studia possent. Ait Pater Julius, se diu multumque cum eo versatum fuisse, fuisse hominem sui victoriâ clarum, certatum inter ipsos fuisse, uter plura pœnitentiæ opera faceret, nullum in eo vitium agnovisse, extitisse castissimum, & plenum sancti zeli, non habuisse quidem summum talentum dextrè tractandi juvenum animos, eosq; virtuti lucrandi, supplevisse tamen abundè exemplo, humilitate, charitate, & multis pœnitentiæ operibus, quæ pro illis obibat. Coronavit denique laudabilem vitam suam gloriosâ morte. Româ Perusium ad villam illius Collegii translatus, ut aura frueretur nativâ post longam exantlatam infirmitatem. Illic, cum non esset alius modus juvandi multos illius vicini castelli pauperes, ruri inter culmos collegit spicas à messoribus relictas, quâ in exemplari charitatis functione intus accensus, & à solaribus perustus caput radiis recidivus abiit ad illum videndum solem, qui omnes corroborat, & nunquam occidit, contentissimus sua moriendi sorte, cum opinione publica servi Dei tam inter nostros quàm sæculares.

Denique ante quàm Pater Petrus Antonius Spinellus nostræ societatis decederet, cum sacrum faceret de sancto Angelo Custode, vidit Pater Julius gloriam animæ illius in paradiso præparatam, quòd amplificâset honorem & cultum sanctorum Angelorum: ac fuit talis ea gloria, ut eam nequiverit satis explicare verbis. Ac similiter inter litandum vidit animam fratris Pauli Ceccotti adjutoris temporalis,

Vixit in
societate
annis 30.

Ejus officia
& laudes.

Obiit rurâ
spicas pro
pauperibus
legens.

P. Petrus
Antonius
Spinellus.

Frater Pat.
In. Ceccotti
Coadjutor.

poralis, qui paucis ante diebus obierat, ascendentem in cælum divina quadam similitudine conspicuam; prout alias annotavimus. Testatur noster Pater Antonius Beatillus, narrante Patre Jacobo Anello, cui ille hoc deposuit, obvium se habuisse aliquando Patrem Julium, interrogasse ipsum, num quispiam è nostris obiisset? Patrem Antonium respondisse, nihil se scire, factum tamen ex hac interrogatione curiosiorem, tanquam qui sciret Patris Mancinelli virtutem, validius apud eum instituisse super hujus interrogationis causâ, demum hoc responsi obtinuisse. *Mihi apparuit Angelus sanctus resplendens, & ascendit in cælum.* Non intellexit tunc Pater Beatillus, sed intellexit postea, quando venit suffragium, mortuum fuisse unum ex fratribus nostris nomine Angelum, qui verè talis erat etiam moribus, usque ad annum 75. Quadraginta ipsos egerat in societate pharmacopæus excellens, qua de arte conscripserat duos utilissimos libros, quos reliquit; sed multò utiliora inculpatæ vitæ exempla, victor sui, priorum commodorum hostis, & si credimus Patri Julio, cum sanctissimum ei præberetur viaticum, Angelorum chorus ejus in cubiculum paulò antè suam mortem descendit.

Frater Angelus,

Ejus occupationes, & scientia.

P. Joan Andreas Terzo.

Ejus encomium.

Inter hos annumerandus est Pater Joannes Andreas Terzo, qui licet à Patre Julio non sit visus in paradiso, testimonium tamen de illo perhibet ejusmodi, ut illum declaret hominem optimum. Dicit itaque illum fuisse vitæ exemplari, & integerrimâ ab ipso usque ad annos 78. productâ, fuisse suum confessarium percharum; fuisse à Deo continuis morbis probatum, plagis pœnosissimis per totum corpus exercitum, ità ut nec quidem jacere in lecto posset, nec somnum capere aliter nisi sedendo, quæ illi in fortuna nunquam eripuerunt serenum animum, nec unquam impedierunt sacrificium Missæ, quam privato in sacello perpetrabat. Confessiones in templo protraxit indefessus

fectus usque ad ultimum vitæ diem. Dicit præterea cum fuisse prudentissimum, & mirè gratiosum, tractandi negotia cum Magnatibus, ad quod cum superiores identidem adhibuerunt, demum asserit ex testimonio Patris Benedicti Turrigiæ confidentissimi Patris Andreæ, ipsum à Deo petiisse & impetrâsse, tota ut vita sua esset mutilus, mancus, & curvus, sicut sanctum Andream non descendisse de cruce, ac propterea ejus corpus 29. Novemb. anno 1613. post mortem detectum, fuisse repertum planè integrum, pulchrum sine plagis absque curvaturis in præmium scilicet, quod eas ex amore Dei vivens & desideraverit, & toleraverit; propter quod Pater Julius tàm præsens ipsum vocat corpus miraculosum, & illud poterat cum ratione vocare quasi beatum; quoniam jam fruebatur dono pulchritudinis, quam corpora justorum deformium habitura sunt post resurrectionem, cum futura sunt beata.

In vita curvus post mortem rectus & integer.

Corpus miraculosum.

Fuère insuper multæ Patrum ac Fratrum nostrorum visiones, qui apparuerunt Patri Julio in loco salutis; uti Pater Franciscus Turrianus scriptor percelebris, & innocentissimæ vitæ; cujus anima post mortem, quæ contigit Romæ, visa fuit in regione pacis à Patre Julio tunc Constantinopoli commorante. Pater Ruiz mortuus inter labores Indiæ, qui Romæ primam bonam formam in novitatum introduxit. Pater Pignatavus, Pater Alphonsus Storella, Pater Lucas Pinellus: Pater Benedictus Tonesi, Frater Dionysius Torrenus in morte à Patre Julio adjutus, Frater Vincentius Scocciglia homo invictissimæ patientiæ, & laboris etiam viribus perinfirmis: Pater Jacobus Francus Socius Patris Julii Constantinopoli, ubi & obiit; cujus corpus post 20. annos dicitur incorruptum injectum in sepulturam patrum Capuccinorum, & multi alii, quos longum esset hic memorare. Visionibus particularibus, quas habuit

Vidit P. Turrianum Constantinopoli existens.

Complures alios.

§§ 2

Pater

Habuit visionem de universis. Pater Julius de aliquibus, addam in fine illam, quam habuit de universis generatim modo sequenti.

XXI. Decemb. anno 1594. in festo die Sancti Thomæ Apostoli in novitiatu Sancti Andreæ cum multa agerent de futuris successibus Societatis Patres Romæ in Congregatione generali congregati, Pater Julius multas fundebat preces ad Deum, ut illam dignaretur de bono in melius promovere; cum in atrio, ubi cisterna est, & horologium, paulò altiores domo vidit duos soles splendidissimos, unum ab altero distantem, quantum canna muratorum est, unumquemque bis majorem sole ordinario: fuerant pleni vultibus humanis lucidissimis, jucundissimis, ridentibus, emicantibus certo quodam motu & splendore, qualis videtur fervente æstâtè supra aquas maris vel lacuum, certa quædam à sole reverberata lux innatare, erat in ipsis ea gravitas, gratia & magnificentia cælestis, ut qui in eos intueretur, extraordinarium acciperet robur. Subtus unum illorum solum erat adhuc in aëre Pater Claudius Aquaviva tunc generalis, subtus alterum eodem modo alius quidam Pater, cujus non exprimitur nomen, sed solum, cum non ita multò post sanctè transiisse ad alteram vitam. Magnum fuit Patris Julii desiderium intelligere significatum hujus visionis; explicatum ipsi fuit, esse prædestinatos nostræ Societatis; in uno sole fuisse illos, qui jam completo cursu mortalis vitæ venerint ad terminum, & possessionem gloriæ cælestis, in altero resplenduisse illos, qui licet adhuc sint in via, essent tamen à Deo destinati ad gloriam, & aspicerentur in illo gloriæ gradu, quâ deberent aliquando frui in perpetuas æternitates, haberi hic respectum ad illum versum psalmi 88. *Thronus ejus sicut sol in conspectu meo.* Intellexit porrò Patrem Claudium substituisse sub globo vivorum, illum autem alterum patrem, qui non multò post obiit, sub globo vita sanctorum. venio ergò eam in spem, (congruen-

Fundit preces pro Societate.

Vidit duos soles.

Interpretatio prædestinati societatis.

Versus Ps. 88.

(congruenter aliis revelationibus Beati Francisci Borgiæ, & aliorum,) hanc visionem prædestinatorum societatis intelligendam non de aliquibus duntaxat, verùm de omnibus & universis illis, quibus per divinam misericordiam conceditur perseverantia in religione & in observantia regulari usque ad mortem, verùm ponendus est tandem finis huic capitulo, & visionibus unâ duntaxat adhuc allatâ, quam habuit Pater Julius 17. Augusti anno 1603. inter litandum non de nostris solùm beatis, verùm generatim de totâ curiâ cælesti, post communionem, dum recitat illam orationem, quæ incipit, mensæ cælestis participes effecti, incidit in illustrissimam & planè mirabilem visionem.

Intelligitur de perseverantibus in societate omnibus.

Visto de universâ cælesti curia.

Referato illi cælo vidit illam sumptuosissimam & maximam mensam oneratam ferculis cum incredibili splendore & delitiis. In capite mensæ sedebant tres divinæ personæ, & prope illas Beatissima Virgo, & post illam ex ordine Angeli ex uno latere, ex altero per ordinem omnes Sancti & Beati, conformiter gradibus & meritis uniuscujusque; communicabat unus alteri excellentiam & gloriam, quæ licet à Deo tanquam à fonte in ipsis redundabat, videbatur tamen propria uniuscujusque, & demum in Deum redibat, & iste erat illius convivii lautissimus cibus, peracta Liturgia non poterat per solvere gratiarum actionem propter nimiam illius lucis impressionem, quæ suo splendore perstringebat ejus capacitatem, verùm sensim se objiciebant magis distincti gradus & ordines beatorum in multitudine, varietate, conditionibus ciborum, ministrorum, canticorum, harmoniarum, & prorupit contra suam voluntatem in clamores, & suspiria cum impetu & spiritus fervore, ut crederetur tunc anima exitura à corpore.

Nimia lux perstrinxit oculos.

Aliquanto post quievit, petitque multasque gratias eum pro se, tum pro aliis ab illis sanctis, qui læti ex illo cælesti & divino convivio videbantur nihil ipsi posse negare.

Videbatur anima exitura à corpore.

Scripsit postea bene prolixam & probè ordinatam meditationem, quantumvis admodum doleat, non ita bene potuisse, sicut in se expertus erat, in illa exprimere certas illustrationes intellectus, certos voluntatis gustus, & sapes, certos benignos Dei & sanctorum intuitus, certam puritatem animarum beatarum, nihil humanis rebus subjectarum, & mille alias res similes, quas solus Deus nobis dare potest intelligendas sua illa interna luce, cum quali, & in qua assidue vivebat Pater Julius à mundo penitus abstractus, ut ita dicam, potius cælestis quàm terrestris inquilinus.

C A P U T X I.

Visiones Patris Julij quarundum personarum sæcularium inter beatos post earum obitum.

Quoniam Deus non observat discrimen personarum vel statuum, & ipsi æquè facile est de sterili sæculi deserto ac de amænis religionum hortis colligere flores, ac fructus sanctimonix, pro consolatione in mundo degentium, videtur mihi hic è re fore, referre aliquot visiones, in quibus Patri Julio se præbuère aspectabiles multi & multæ domi suæ vitam agentes inter divitias & commoditates.

XVII. Aprilis anno 1611. inter orandum divisit se cælum, ac vidit thronum Dei, & coram illo in ultima orchestra, paulò altiori Dominum Ferdinandum de Silva, fratrem Domini Petri Comitissæ de Lembos proregis Neapolitani in veste candida, putabat Pater Julius illum esse angelum. Verùm considerando illum meliùs ex viridi & aliquantum severo aspectu notavit non esse angelum, ac cupido sciendi, quis esset, revelatum fuit, illum esse dictum Dominum Ferdinandum fratrem proregis. Visionem decursam mox in Scripta retulit, ut obsequeretur mandatis, quæ

Vidit Ferdinandum
de Silva
fratrem
Proregis
Neap.